

KONS 20/21

Časopis učencev izbirnega predmeta šolsko novinarstvo

Glavni urednik: Štefan Sedmak

Pomočnika urednika: Črt Pfeifer in Belmin Begović

Naslovnica: Tara Mijatović

Mentorica: Špela Orel

Objavljeno: junij 2021

NOVINARSKA EKIPA SE PREDSTAVI

BELMIN BEGOVIĆ

Sem Belmin in obiskujem osnovno šolo Srečka Kosovela Sežana. Hodim v 8. razred. Skupaj s sošolci bi rad sestavil šolski časopis. V njem bi lahko kaj povedali o naši šoli in o ostalem. Moja najljubša predmeta sta kemija in likovna umetnost. In rad kaj novega naredim in poskušam pomagati nekemu, ki rabi pomoč.

GAJA BOLE

Sem Gaja Bole, stara sem 13 let.

GLORIA BUCCI

Moje ime je Gloria in sem ena izmed fotografinj v krožku šolskega novinarstva. Vlogo si delim s prijateljico Ajdo. Obe radi slikava, pa tudi če samo z mobilnim telefonom. Najraje slikam hišne ljubljence ali pa kraje, ki jih obiščem.

LINA FUNA

Sem Lina in hodim v 9. razred. Najraje na svetu plezam. Plezam že od kar vem zase in šport je velik del mojega življenja. V šolskem časopisu sem prevzela športno rubriko.

STELLA KAURIN

Živijo, sem Stella. Stara sem 13 let in k temu predmetu sem se vpisala, ker me veseli spoznavanje znanih ljudi. Med prostim časom rada poslušam glasbo in se igram z mlajšo sestrico. Moja najljubša predmeta v šoli sta likovna umetnost in šport.

AJDA KRAŠNA

Ime mi je Ajda. Sem ustvarjalna oseba in imam rada živali. Rada rišem in delam stripe. Igram ukulele in se rada smejim. Rada imam kriminalistične nadaljevanke in skrivnostne knjige, ki te pritegnejo in ujamejo.

ALJAŽ LIPANJE

Sem Aljaž Lipanje. Že sedmo leto hodim v OŠ Srečka Kosovela Sežana. Sem pozitiven in zabaven. Ne maram slovenščine in matematike, ker veliko pišemo in je veliko snovi sicer pri nobenem predmetu nimam težav. V prostem času jaham, programiram videoigre, igram videoigre in se zabavam s prijatelji.

TARA MIJATOVIĆ

Ime mi je Tara Mijatović. Tisti, ki me osebno poznate, veste, da imam veliko hobijev. Predvsem rada rišem in izdelujem razne izdelke. Zelo rada gledam napete filme in se družim s prijatelji.

Letos sem se odločila poskusiti nekaj novega, zato sem se prijavila k predmetu šolskega novinarstva in tako postala tudi likovna urednica šolskega časopisa Kons 2020/21. Upam, da vam bodo naša dela v letošnjem časopisu všeč in da boste ob branju naših prispevkov uživali.

JULIJA OREL

Pozdravljeni! Sem Julija Orel in stara sem 13 let. Živim v Sežani s svojo družino. Hodim v Osnovno šolo srečka Kosovela Sežana.

ČRT PFEIFER

Jaz sem Črt. Ker se bliža konec mojega šolanja na osnovni šoli, sem se želel preizkusiti v čem novem, zato sem se vpisal v šolsko novinarstvo. Kar se učenja in spoznavanja novih stvari tiče, sem bil od nekdaj radoveden. Veseli me spoznavanje novih zanimivih dejstev o znanosti, o vesolju ... Zanimajo me pa tudi zgodbe raznih ljudi, njihov pogled na določeno situacijo, njihovo doživljanje dogodka, njihova življenjska zgodba. O ljudeh, ki me obdajajo vsak dan, si želim izvedeti več.

ŠTEFAN SEDMAK

Sem Štefan Sedmak in sem velik ljubitelj literature, umetnosti in še posebej filmov.

NEŽA SILA

Živijo, moje ime je Neža in sem del ekipe našega novega šolskega časopisa. Tisti, ki me poznate, veste, da se zelo rada ukvarjam s športom. Mislim, da sem prijazne vrste človek, predvsem pa rada pomagam. Upam, da boste v našem časopisu uživali, čeprav vem, da skoraj vsi sovražite branje. Časopisa pa nismo naredili samo zato, da bi ga brali, ampak tudi zato, da bi se ob njem nasmejali.

INES TRIMOSKI

Jaz sem Ines Trimoski. Imam 13 let. Živim v Sežani in imam mlajšega bratca. Moj hobi je risanje.

NEJA ŠKORJA

Moje ime je Neja. Pišem se Škorja. V prostem času najrajši berem. Moj najljubši predmet v šoli je matematika. Igram tudi flavto.

KAJA ŠKRLJ

Ime mi je Kaja Škrlj. Hodim v 9. b razred in pri šolskem novinarstvu sem lektor. To pomeni, da pregledujem članke in popravljam napake, če so. Rada berem in upam, da boste tudi vi radi brali naš časopis.

DVOJNE NOVOSTI

Že vsi vemo, kako posebno je bilo to šolsko leto, saj so bile šole veliko časa zaprte in smo se precejšen del šolskega leta šolali na daljavo. Za vse nas je bila to posebna novost v šolah, zanimalo pa nas je, kako so tak način dela sprejeli naši prvošolčki. Vsi se spomnimo našega prvega šolskega leta, ko se spoznaváš z novim okoljem in načinom dela. Letošnji prvošolčki so se kaj hitro morali prilagajti in spoznavati s še eno novo situacijo, šolanjem na daljavo. Zbrali smo nekaj njihovih vtisov o začetku šolanja in šolanju nadaljavo.

Vtisi otrok iz 1. A razreda:

Jakob Likar

"Mi je bilo uredi. Ko je bila telovadba sem šel ven na sprehod in nisem cel dan delal za šolo in mi je bilo uredi. Sem pisal na jedilni mizi brez prta, iz maminega računalnika. Če je mama kaj rabla, sem počakal, ko je naredila, smo spet začeli. Nikoli nisem pisal do noči ali do kosila. Sem pisal sam do kšnih devetih ali desetih. Lhko sem se igral ali pogledal kšno risanko."

Ema Husu Potisk

"Meni je bilo zelo dobro. Vsi smo bili doma. Igrali smo se igre, gledali risanke in se družili. Mami sem obljubila, da ne bom tolko vlekla pisanja za šolo. Mama je odprla računalnik, pogledala kaj bom delala. Potem je zapisala na list kaj imam za naredit. Potem sem jaz vse to prebrala in sem pač rešla naloge. In to je bilo toliko časa, kot jih sedaj delam. Kratko. Da se lahko igram ali grem ven. Če sem šla ven sem vsakič srečala prijatelja, čeprav ga nisem pričakovala. Doma mi je bilo ful lepo. Rada sem z družino. Dobro mi je bilo, ko sem delala na računalniku."

Lea Kurtović

"Doma sem delala za šolo na telefonu. Sestra je samo odprla eAsistent in mi naštimala. Dala mi je naloge in sem začela delat naloge. Pogledala sem kaj je treba in sem hitro naredila vse. Naloge sem končala pred kosilom. Šla sem večkrat ven s sestro, ko sem imela čas in sem bila več zunaj s prijatelji kot doma. Všeč mi je bilo, da smo bili na Zoomu in smo se pogovarjali s sošolci. Delali smo tudi zabavne igrice, da smo se poigrali, povezovali stvari in tako mi je bilo všeč."

Tinkara Božeglav

"Želela sem si v šolo. torba mi je bila full lepa. Lahko sem jo nosila po trgovini in sem zelo uživala. Vesela sem bila, da sem v razredu s prijateljicami iz Povirja. Znam že brat, pisat, računat, pet, plesat, igrat inštrumente. Vse to se učimo v šoli. Rada sem s sošolkami."

V šoli je veliko bolj zabavno.

Zelo sem pogrešala učiteljice.

Slabo. Sem hotela zjutraj spati, pa sem morala vstati za zoom.

Zelo sem pogrešala sošolke in igranje.

Ni mi všeč, da domačih nalog nisem mogel reševati v podaljšanem bivanju, vse sem moral sam doma.

Všeč mi je bilo, ker sem imel ob sebi kužka, ampak s prijatelji se pa nisem mogel igrati.

Je bilo lažje, ma je bilo tudi težje.

Brezveze. Učiteljica je ves čas trokirala. Ko je govorila, je čudno odmevalo. V šoli lepše govori.

Super, ker sem lahko spala.

Ko smo bili doma, nismo mogli objeti učiteljice.

Meni je bilo zelo všeč. Nalogo sem delal pri noni in jedel dobro kosilo.

Pogrešal sem našo učilnico in igralni kotiček.

Meni je bilo zelo všeč, ker sem se lahko učila in obenem čuvala hrčke.

1 . C

KARANTENSKI POGOVORI

V letošnjem šolskem letu smo se kar precej časa srečevali s šolanjem na daljavo. Zanimalo nas je, kako so se s to situacijo spopadali naši starši. Z letošnjimi razmerami sta se odlično soočila starša 13 in 17 letnih deklet, zato sem jima zastavila 10 vprašanj, da slišimo njuno mnenje o korona virusu ter o soočanju s preventivnimi ukrepi.

1. Kako ste se počutili, ko ste izvedeli, da bo šolanje ponovno potekalo od doma?

Z ukrepom sva se strinjala predvsem zaradi varnosti najinih otrok in nas vseh. Verjamemo, da je to pravi ukrep za zmanjševanje števila okuženih.

2. Ali se vam zdi bolje, da se otroci šolajo od doma v taki situaciji?

Kot že rečeno, meniva, da je trenutno primernejša rešitev šolanje od doma. Pri tem pa je seveda potrebno paziti, da se učenju posveča vso potrebno pozornost. Uspeh takšnega učenja je zelo odvisen od otrok in njihovega vloženega truda.

3. Mislite, da se bodo otroci vrnili v šolske klopi letošnje leto?

Meniva, da se bodo otroci vrnili v šolske klopi v začetku naslednjega leta, ko bi se morale tudi razmere v državi vsaj malo izboljšati.

4. Kako sta se vidva sočila s prejšnjo karanteno?

V času prejšnje karantene sva bila na začetku malo v stiski zaradi splošne negotovosti, a smo se držali predpisanih zaščitnih pravil. Omejili smo vsa druženja in zapuščali dom le zaradi nabave potrebščin. Skrbeli smo tudi za dobro voljo v hiši.

5. Bi vaše službeno delo opravljali raje od doma ali v vašem službenem prostoru?

Zaradi sedanjih razmer se bolj varno počutiva doma. Delo bi seveda lahko opravljala tudi v pisarnah s primernimi zaščitnimi ukrepi. Najbolj pa bi nama ugajala kombinacija dela od doma in v pisarni.

6. Kakšen nasvet bi dali staršem z mlajšimi otroki?

Najin nasvet bi bil, da naj pomagajo svojim otrokom pri sledenju pouka in domačih nalogah in naj pazijo tudi na ohranjanje zdravja in dobrega počutja. Zelo pomembno je, da se ljudje v tem času poskusimo razvedriti in ohranjati stike z ljudmi, pa čeprav na daljavo.

7. Se vama zdi, da je delo na daljavo bolj učinkovito?

Meniva, da je včasih lahko bolj učinkovito zaradi manj motenj v okolici. Drugače pa je vse odvisno od narave dela, samodiscipline ter delovnih navad.

8. Mislite, da je dobro, da učenci pridobivajo ocene tudi v času šolanja na daljavo?

S tem se strinjava, saj bodo tako otroci pozneje manj obremenjeni in konec šolskega leta zanje ne bo preveč stresen zaradi prevelikega števila testov in spraševanj.

9. Kako poskušate ostati v kondiciji med takimi razmerami?

V kondiciji poskušava ostati predvsem z vsakodnevno hojo v naravi na svežem zraku in z zdravo prehrano. Skrbimo tudi za zadostno uživanje vitaminov B, C in D.

10. Kaj v karanteni najbolj pogrešata?

V karanteni gotovo najbolj pogrešava druženje s prijatelji in sorodniki. Potem pa takoj sledijo svobodno gibanje ter potovanja.

Tara Mijatović

KRIZA IZ POGLEDA FARMACEVTKE

Trenutno se soočamo s posebnimi razmerami, ki so precej spremenile naša življenja. Pogovarjal sem se s farmacevtko, ki je zaposlena v javnem sektorju. V tem intervjuju sem jo vprašal, kaj si ona misli o celotni situaciji.

1. Delate kot farmacevtka in začeli ste še pred korono. Kako se vaše delo razlikuje sedaj in pred korono?

Delo se razlikuje v smislu kontakta z ljudmi. Že v začetku prvega vala smo omejili stik z ljudmi s postavitvijo zaščitnih stekel na izdajni pult in zmanjšanim številom strank v lekarni skladno s trenutno veljavnimi zakoni (vsaj 2 m med blagajnami, 1 oseba na 30 m²). Prav tako moramo pri svojem delu uporabljati zaščitne maske in rokavice. Ob prihodu in odhodu z delovnega mesta si moramo meriti telesno temperaturo in zapisati morebitne spremembe v našem počutju, zdravju in zdravstvenem stanju naših družinskih članov (boleče grlo, glavobol, kašelj).

Koronavirus vpliva tudi na naša redna izobraževanja, saj jih je bilo veliko v tem času odpovedanih oz. so bila izvedena prek spleta. Prav tako so lekarne omejile obiske poslovnih potnikov, ki nam predstavljajo razne novosti iz področja zdravil.

2. Novi koronavirus je precej spremenil naša življenja že med prvim valom. Kaj si na splošno mislite o prvem valu in ali smo pravilno odreagirali?

Ko zdaj gledamo nazaj, bi mogoče lahko rekli, da so bili kakšni ukrepi v prvem valu, pri tako majhnem številu okuženih, pretirani. Kakšna bi bila pa situacija takrat, če takšnih ukrepov ne bi uvedli, pa nihče zagotovo ne ve.

3. Oktobra smo bili priča veliki rasti okuženih s koronavirusom. Kaj mislite, da je glavni razlog za to, in ali bi se dalo vse skupaj preprečiti?

Preprečiti drugega vala zagotovo ne bi mogli. Virus je prisoten v naši populaciji in na osnovi drugih respiratornih virusov, ki se že tradicionalno začnejo pogosteje pojavljati v jesensko-zimskem času, smo pravilno sklepali, da se bo število okužb z novim koronavirusom povečevalo. Kaj je botrovalo tako veliki rasti okužb, pa je težko reči. Verjetno je to posledica različnih dejavnikov, od večjega zbiranja ljudi v zaprtih prostorih (šole), hladnejšega vremena in tega da bolni ljudje niso ostajali doma, ampak so misleč, da bolehajo z navadnim prehladom odhajali v službo, šolo... in tako širili okužbo.

4. V raznih evropskih državah so odreagirali drugače in bolj uspešno. Mislite, da bi se dalo na tak način rešiti težavo tudi pri nas?

V večini evropskih držav se sprejeti ukrepi niso bistveno razlikovali od naših. Dejstvo je da, če je virus tako zelo nalezljiv, se epidemijo da ustaviti samo z omejitvijo druženja. V določenih državah so mogoče tej ukrepi res veljali manj časa oz. so dopustili druženja v večjem št. ljudi,

ampak treba upoštevati tudi kulturo ljudi. Določeni narodi spoštujejo že samo priporočila, spet pri drugih pri spoštovanju omejitve ne pomagajo niti zakoni z kaznimi. Sama menim, da bolj kot neko časovno podaljševanje ukrepov, bi bilo bolje doseči to, da bi se ljudje tega res držali in da bi ukrepi učinkovali.

5. Prvi val je na Sloveniji pustil kar velik gospodarski madež. Mnogi menijo, da je bila karantena nepotrebna, saj okužb ni bilo veliko. Kaj pa vi menite o tem, ali je bila res nepotrebna?

V prvem valu, ko je bilo število okuženih v primerjavi s trenutnimi številkami, res nizko mogoče tej ukrepi res niso bili tako nujni. A ne smemo pozabiti dejstva, da takrat virusa nismo še tako dobro poznali, nismo vedeli katera zdravila lahko uporabljamo pri zdravljenju in primanjkovalo je nujne zaščitne opreme. Če bi v prvem valu prišlo do tako velikega števila okuženih kot je trenutno menim, da naše zdravstvo ne bi moglo poskrbeti za vse bolnike. Po drugi strani je pa res, da večina virus preboli brez težjih simptomov. Mogoče res taka karantena ni bila potrebna, vsekakor bi pa morali omejiti stike in druženja.

6. No, prvi val je že daleč za nami in trenutno se soočamo s precej hujšim drugim valom. Kaj mislite, ali so vsi ukrepi res potrebni, ali pa jih je mogoče še premalo?

Sami ukrepi so potrebni, a na nekaterih področjih vseeno pretirani. Npr. raziskave so pokazale, da je število ljudi, ki se okuži v trgovinah zelo majhno, zato bi ta ukrep lahko nekoliko razrahljali. Tudi število okužb znotraj šol je bilo majhno, tako da bi lahko razmišljali o nekem kombiniranem načinu šola s katerim bi vseeno zmanjšali število učencev v razredu, a hkrati zagotavljali skoraj normalen potek pouka.

Je pa res, da bi se morali ukrepov držati. Če bi se res vsi ukrepov držali, bi ti do sedaj imeli že učinek in bi jih lahko začeli počasi sproščati.

7. Sedaj me zanima samo vaše mnenje. Ali Sloveniji grozi gospodarska kriza, iz katere se ne bomo mogli rešiti?

Zagotovo bodo ti ukrepi prinesli padec gospodarske rasti, ampak menim, da neke nerešljive krize ne bo.

8. Kot farmacevtka delate z zdravili. Kaj si mislite o cepivu proti tem virusu, ali ga bomo res dobili že pred novim letom in ali bo res varno?

Cepivo po mojem mnenju še ne bo dostopno do novega leta. Trenutno kakovost, varnost in učinkovitost cepiva preverjajo na Evropski komisiji za zdravila, kar zna trajati nekaj časa. In tudi prav, je da komisija res dobro preuči vsa tri področja cepiva, saj bomo tako nekoliko mirnejši glede njegove uporabe.

Običajno razvoj zdravil in cepiv traja več let, izdelati treba številne študije in narediti številna testiranja o sami varnosti cepiva. Zaradi trenutne situacije so vsi tej postopki nekoliko pospešeni, a menim, da to ne bi smelo vplivati na kakovost, varnost in učinkovitost cepiva. Je pa res, da se lahko nekateri stranski učinki zdravil, cepiv pojavijo tudi kasneje z leti uporabe, tega pa z raznimi raziskavami in študijami zdaj žal ni mogoče ugotoviti.

9. Za konec pa še o tretjem valu. Kdaj mislite, da se bo zgodil in ali bo tako hud kot drugi, ali pa bo nastopil v blažji obliki?

Jaz pričakujem tretji val nekje konec januarja do sredine pomladi (če se bo trenutni val sploh umiril). V kakšni obliki bo, pa je odvisno od dostopnosti cepiva. Če bo cepivo že na trgu bo verjetno število hudo bolnih bistveno manjše kot sedaj, kakšno bo število okuženih pa ne morem predvidevati, ker ni nujno, da bo samo cepivo zmanjšalo tudi število okuženih.

Črt Pfeifer

ŽIVLJENJE SE JE VRTELO NAPREJ TUDI NA NAŠI ŠOLI

Decembrski čas je običajno čas prazničnih prireditev, ki pa letos zaradi koronavirusa niso bila mogoča. Občine Divača, Hrpelje – Kozina, Komen, Miren – Kostanjevica in Sežana so se tako odločile, da podprejo pobudo skupine občanov, da se Kras in Brkini povežejo na drugačen način z okrasitvijo koles z lučkami in s sloganom »Življenje na Krasu in v Brkinih se vrti naprej«. Tudi na naši šoli smo takoj stopili v akcijo in se potrudili, da je ta decembrski čas ohranil vsaj malo svoje čarobnosti. Največja zahvala pri tem gre učiteljici **Mateji Melan**, ki je ob tem dogodku povedala:

Kljub temu da nas že nekaj časa ni na šoli in se učimo na daljavo, naša šola ni zapuščena. To se opazi na šolskih oknih in šolskih vhodih, kjer se trudimo mimoidočim pričarati decembrsko vzdušje. Opazovalci in sprehajalci ste gotovo opazili tudi dogajanje v sežanskem parku.

V sodelovanju z učenci, starši in učitelji naše šole smo v oktobru, tednu umetnosti, pripravili instalacijo na ograji sežanskega parka. Pri delu so sodelovali učenci od 1. do 9. razreda, prav tako njihovi starši, stari starši in učitelji. Kvačkali smo pri šolskem krožku, v šoli in doma. Skupaj smo nakvačkali preko 150 kap in šalov in našo ograjo tik pred zimo toplo oblekli in zavili.

V decembru smo naše delo nadgradili in se pridružili akciji, ki povezuje prebivalce Brkinov in Krasa. Sporoča nam, da se življenje vrti naprej. Obroče koles, ki so simbol vrtenja in gibanja, lučke, ki v nas prebujajo upanje, smo ovili v šale in kape in naša ograja je dobila praznično decembrsko podobo. V tem tednu smo z risbami učencev, na katerih lahko občudujemo vse vrste koles, dopolnili in zaključili naše delo. Z risbami na razstavi sodeluje kar 200 učencev naše šole.

V obeh akcijah nam je uspelo povezati tri najpomembnejše gradnike naše šole: učence, starše in učitelje. Hkrati smo spodbudili ustvarjalnost na lokalni ravni in opozorili na vseživljenjski pomen ter vlogo umetnosti v naši družbi. Poleg tega, da oblečena ograja kljubuje vetru in mrazu, nam lepša okoliš in sporoča, da skupaj zmoremo več. Naj vam naše skupno delo vlije optimizem in pogum.

Vir: Arhiv OŠ

KULTURNI DAN – OGLED FILMA MOJ BRAT LOVI DINOZAVRE

30. novembra smo na šoli organizirali kulturni dan za učence od šestega do devetega razreda. Učenci so si preko spleta ogledali film Moj brat lovi dinosavre, ki je večino navdušil, zaradi njegove tematike pa najbrž prav nikogar ni pustil ravnodušnega. Šolski novinarji smo napisali tudi ocene filma.

Ogled filma brezplačno je v letos izjemnih okoliščinah omogočil Kosovelov dom Sežana iz sredstev za program Občine Sežana. Pogovor, ki navadno sledi po filmu, je bil tokrat posnet (omogočil ga je projekt Filmarija, ki ga sofinancira Slovenski filmski center).

Tara Mijatović:

Film Moj brat lovi dinosavre je letos med gledalci zelo priljubljen in prejel je prvo nagrado na filmskem festivalu mladega občinstva.

Film govori o več različnih skrbeh in težavah najstnika Jacka, povezanih z odraščanjem, prijateljstvom, družino, boleznijo (Downov sindrom), resnico in lažjo, prvo ljubeznijo ter predsodki. Najstnik Jack ravno začne obiskovati novo šolo in se zaljubi v sošolko Arianno. Ta je prijazna punca in zagrizena borka za pravice. Jack se boji, da ga Arianna ne bi sprejela, če bi izvedela, da ima njegov brat Gio Downov sindrom. Zato ji svojega brata prikrije, a skozi zgodbo ugotovi, da je bila to napaka. Odloči se, da bo poskušal popraviti vse svoje napake.

Osebnost mi je bil film zelo všeč, saj je ustvarjen po resnični zgodbi. Nazorno prikazuje težave in stiske zaljubljenih najstnikov, ki so za svoje ljubezni pripravljene storiti karkoli. Moj najljubši del je tisti, v katerem Jack razkrije svojo resnico pred vsemi. Za to je potreboval veliko poguma, a se mu je splačalo. Znebil se je bremena laži in razočaranja svojih staršev in Arianne, ter vsem pokazal, da ima brata zelo rad.

Film bi priporočala vsem, ki imate radi zgodbe po resničnih dogodkih in zgodbe z resničnim pomenom.

Neža Sila:

Gledala sem film Moj brat lovi dinosavre in nad filmom sem bila navdušena. Spoznala sem, da ljudje res delamo velike razlike med ljudmi in da se nekateri takih ljudi res sramujejo, iskreno pa sama ne vidim razloga za to. Če se sramuješ takih ljudi, se potem lahko sramuješ tudi samega sebe. Film je napisan po resnični zgodbi, zato se me je še toliko bolj dotaknil. Ko sem ugotovila, da se je Jack zlagal o bratu, sem začutila, kako se je počutil, saj nikoli ne veš, kako bodo ostali na to reagirali. Ne veš, če te bodo sprejeli v družbo, ker imaš doma drugačnega

brata, ali pa te bodo za to celo še bolj spoštovali, ker si dovolj močan, da se s tem spopadaš in se tega ne sramuješ.

V filmu je bilo dobro prikazano tako življenje. Kljub vsemu pa nekateri ljudje tega še ne razumejo. Moje mnenje je, da o drugih ne govoriš slabih stvari, saj v življenju ne veš, kaj vse se ti bo še zgodilo. Lahko boš na koncu prav ti deležen tega. To pa je bil glavni razlog, zakaj se je Jack brata sramoval. Nova šola, družba, prijatelji, hotel je postati priljubljen in želel je narediti vtis na svojo simpatijo Arianno.

Pri filmu mi je bilo všeč vse, razen zaključka. Zaključek mi ni bil všeč, saj bi rada ugotovila, kaj se je na koncu razpletlo med Jackom in Arianno, kaj se je zgodilo z Giom in njegovim starejšim bratom Jackom potem, ko sta postala slavna in seveda kakšno je bilo življenje družine.

Po mojem mnenju je film primeren za vse ljudi starejše od 11 let, saj je v filmu prikazano življenje najstnika in take vrste filmov bi si morali pogledati večkrat, saj ljudje, ki tega niso deležni, ne vedo, kakšen je ta občutek.

Za na konec pa še en kratek pregovor: "Boljše je trpeti zaradi resnice – kot biti nagrajen za laž."

Črt Pfeifer:

Danes sem si ogledal film MOJ BRAT LOVI DINOZAVRE. Film ima nenavadno temo o fantu z Downovim sindromom. Mislim, da govorim za večino gledalcev, ko rečem, da je film odličen. Sama zgodba je zelo dobra, izvedba pa še boljša.

Njegova nenavadna tema pritegne gledalca in stalni zapleti in nove laži s strani glavne vloge res vlečejo h gledanju filma. Tudi igralci so se odlično izkazali.

Film nam lahko res pokaže, kako je, ko ima član družine resno motnjo, kot je Downov sindrom.

Težko najdem kakšno slabo stvar v tem filmu, saj se na filme ne spoznam veliko, bi pa vsem predlagal ogled filma.

Štefan Sedmak:

Film je vsekakor nižje kvalitetni mladinski Arthouse film. Pravzaprav gre za precej socialno tematiko, ki vključuje politiko, sprejemanje in drugačnost. Že s tega vidika se da razbrati, da je njegova tematika podobna mnogim drugim mladinskim filmom. Problem se tudi pojavi pri pogostosti "clichejev": prijatelja razglabljata o problemih, medtem ko igrata košarko (motiv, ki se lahko opazi pri večini filmov z mladinsko tematiko) ter dejstvo, da so glavni akterji problemov priljubljeni "rokerski" najstniki.

Čeprav menim, da je italijanski narod precej nadarjen v smeri 7. umetnosti, je ta film že iz tehnične perspektive neizviren; Mise en scène (kadrovska postavitve) je popolnoma brezpomenska, postavitve kamere oz. linearna struktura kadra je klasična Hollywoodska (spet nič izvirnega) ter dialogi, ki nimajo nekih pomenskih rekov, ki bi jih gledalec lahko citiral.

Na žalost je ta film dokaz, kako nizek je pravzaprav nivo dandanašnje filmske umetnosti, kajti ta film velja za "Najboljši mladinski film" po izboru EFE (European film awards). Tudi to, da sem kritičen do svojega izbora (sem predstavnik Slovenije, v sklopu Evropske filmske akademije), pove, kako je upadel nivo kvalitete filmov.

Vir: Kinodvor

220. OBLETNICA ROJSTVA FRANCETA PREŠERNA

France Prešeren danes šteje za največjega slovenskega pesnika. A kljub temu njegovo življenje ni bilo tako lahko.

France Prešeren se je rodil 3. decembra 1800 v vasi Vrba na Gorenjskem. Ta dan obeležujemo kot obletnico njegovega rojstva, od katerega je sedaj minilo že 220 let.

Prešeren se je rodil v revni kmečki družini. V osnovni šoli je bil vpisan v zlato knjigo, kar je bilo takrat nekaj najboljšega, kar se ti je lahko zgodilo. Študiral je na Dunaju, na dunajski pravni fakulteti. Po končanem študiju se je vrnil v Ljubljano in delal kot odvetnik. V tistem času je tudi napisal večino svojih pesmi, ki so govorile predvsem o romantiki.

Prešeren je bil zelo uspešen kot pesnik, a so ljudje to uvideli šele, ko je že umrl. Veliko manj pa je bil uspešen v ljubezni, saj je bil celo življenje nesrečno zaljubljen v Primičevo Julijo. Njej je tudi posvetil kar nekaj svojih pesmi, med drugim Sonetni venec.

France Prešeren, vir: Oddelek za slovenistiko Univerze v Ljubljani

V zadnjih letih njegovega življenja se je soočal z veliko težavami, med drugim tudi z alkoholom, zaradi katerega je kasneje umrl.

France Prešeren je umrl 8. februarja 1849 v Kranju. Ta dan danes obeležujemo kot osrednji državni kulturni praznik. Sedma kitica njegove pesmi Zdravljica pa je danes državna himna Republike Slovenije.

Letos tako praznujemo že 220. obletnico njegovega rojstva. Na ta dan običajno kulturne ustanove odprejo svoja vrata. Žal zaradi covid-19 epidemije letos Prešernova rojstna hiša ostaja zaprta. Vendar je direktor Zavoda za turizem in kulturo Žirovnica napovedal, da bodo posneli nov animiran film, da si bodo obiskovalci Prešernove hiše lažje predstavljali njegovo življenje.

Aljaž Lipanje in Neja Škorja

PUSTOVANJE NEKOLIKO DRUGAČE

Tradicija pustovanja ohranjena v vseh razmerah

Pust je bil letos malo drugače organiziran, zato pa nič manj vesel in razigran. Učence sta pred šolo obiskala kurenta, učiteljica korona je z vragolijami in čudeži navdušila mlado in staro, učenci so s pomočjo papirja in tempera barv izdelovali masko kurenta, zadnji dve šolski uri pa so se preoblekli v pustne kostume in si poslikali obraz.

Vir: Arhiv OŠ

Vir: Arhiv OŠ

Vir: Arhiv OŠ

Šolski novinarji pa smo se ob tem dnevu spraševali, kako je sploh pust dobil prostor v naši kulturi, zato smo raziskali zgodovino pusta.

PUST IN PUSTOVANJE

Dan katerega vsi otroci težko pričakajo. Običaj za preganjanje zime in klic prihoda pomladi. Zgodi se vsako leto, 7 tednov pred veliko nočjo.

Pust je že od nekdaj praznik, ko se veliko je, se zabava in se seveda našemi. Včasih so pustne maske izdelovali iz preprostih materialov, ki so jih našli v svoji okolici. Uporabljali so npr. živalske kože, les, kravje zvonce (kurenti)... Ljudje so imeli svoje običaje in znamenite maske, katere obstajajo še danes. To so recimo kurenti, laufarji, pri nas pa tudi čarovnica Uršula. Manjkati pa niso smeli niti mastni in sladki pustni krofi, ter krhki flancati. Včasih so se ljudje šemili, da bi pregnali zimo, danes pa je pust namenjen predvsem otrokom in zabavi.

Pust torej izvira že iz srednjega veka, ko so ga praznovali Rimljani. Zamaskirali so se ob več priložnostih, najbolj pustu podobno pa je bilo praznovanje ob prihodu novega leta. Kasneje so Kristjani ta praznik preimenovali v karneval oz. italijansko *carnevale*, kar je pomenilo opustiti meso, to pa zato, ker je po pustu nastopil 40 dnevni post brez mesa, kar velja še danes.

KURENTI, vir: Delo

V Slovenijo je pust kot rečeno prišel nekje v 17. stoletju, praznovanje pa je bilo namenjeno temu, da bi ljudje z maskami odgnali zimo in priklicali pomlad. Ljudje so imeli veliko običajev, ki pa so se razlikovali tudi po krajih. Na Ptujcu recimo, je še danes polno kurentov. To so moški, ki so oblečeni v ovčje kože, okoli pasu imajo kravje zvonce, na glavi imajo maske in iz ust jim gleda dolg, črn jezik. Na vrhu glave imajo rogove, ki so okrašeni s pisanimi pustnimi trakovi. Pri nas poznamo tudi laufarje – imajo lesene maske, ena je iz

kože, pojavljajo se vsako nedeljo po maši in vsakič jih je malo več. Tako je vse do pustne nedelje, ko jih je vseh skupaj 25. Njihovo ime izhaja iz nemške besede *laufen*, ki pomeni tekati, to pa zato, ker jih nekaj neprestano teka naokrog. Laufarji izvirajo iz Cerknega. V Slivnici pa v pustnem času leta čarovnica Uršula.

Vsak kraj v Sloveniji ima svoje običaje. Središče pusta v Sloveniji je Ptuj, kjer so najpomembnejši kurenti. Kurent je značilni pustni lik, ki izvira s Ptuja, Dravskega polja in okolice. S svojim poskakovanjem in truščem preganja zimo in prinaša pomlad. Kurentova maska je izdelana iz ovčje kože, okrog pasu ima pripete zvonce, na glavi ima grozljivo masko, na nogah pa gamaše. Obstajata dve vrsti kurentov – pernati markovski in rogati haloški. Pri hoji po mestu jih pogosto spremlja vrag. Nekoč so se v to opravilo preoblekli le neporočeni fantje, danes pa to več ni pravilo. Največji ponos kurenta so robci, ki jih dekleta tradicionalno podarijo najlepšemu kurentu, zavežejo pa mu jih okrog pasu ali ježevke.

Laufarji je skupina pustnih mask, ki šteje 25 članov. Običaj, imenovan laufarija, izvira iz Cerknega. Prvi Laufar se prikaže prvo nedeljo po novem letu, drugo nedeljo prideta dva ali trije, nakar jih je zmeraj več, vse do pustne nedelje. Laufarji nosijo lesene maske in nenehno tekajo po ulicah Cerknega.

LAUFAR, vir: Dreamstime

Danes so pustne maske predvsem filmski ali televizijski junaki, različne živali, včasih tudi hrana. Seveda so se nekateri običaji ohranili, a kljub temu pust, kot so ga poznali včasih izginja. Danes se v maske našemimo predvsem za zabavo, ne pa zato, da bi pregnali zimo. Pust je tudi običaj pripravljanja krofov, kateri se je ohranil vse do danes. Ljudje so v starih časih govorili, da morajo za pustandobro jesti, tudi če je bila pri hiši revščina, saj je po pustu 40-dnevni post. Nobeden ne ve od kje izvirajo krofi in kdo jih je izumil. Nekateri mislijo, da krofi izvirajo iz Dunaja, a niso povsem prepričani.

Pustu sledi post, ki traja 40 dni. Po pustnem torku pride pepelnična sredo, post pa je namenjen razstrupljanju telesa in njegovemu pripravljanju na največji krščanski praznik, veliko noč. Če pusta niso pokopali na pustni torek, se to stori na pepelnično sredo. Konec pustovanja oznanijo maškare, ki pustno lutko sežgejo ali vržejo v vodo (odvisno od običaja v določenem kraju), nekateri pa storijo kar oboje. Pri pokopu pusta gre za to, da pokopajo vse slabo in z pomladjo prinesejo dobro.

Letos bo zaradi epidemije pustovanje potekalo bistveno bolj spremenjeno, saj bo na pustnih povorkah druženje prepovedano ali pa vsaj močno odsvetovano, ne bo pa niti običajnega pohoda po vaseh in mestih, s prošnjami za sladkarije.

Pusta pa kljub temu ne smemo izpustiti, saj, če se je ohranil vse do zdaj, se bo pa še naprej.

Neja Škorja, Neža Sila in Tara Mijatović

UPAD GIBALNIH SPRETNOSTI OSNOVNOŠOLCEV

Strokovnjaki opozarjajo na velik upad gibalnih spretnosti otrok med epidemijo, priporočajo takojšnje ukrepanje

Med epidemijo in ob šolanju na daljavo otroci ne telovadimo toliko kot bi morali. To pa se že pozna, saj so nam raziskave strokovnjakov prinesle šokantne rezultate. Gibalna spretnost otrok je padla pri skoraj dveh tretjinah otrok. Pri povprečnem otroku so gibalne spretnosti padle za 13 odstotkov.

To, da so nam upadle telesne in gibalne spretnosti, pa potrjuje tudi dvajset odstotni dvig podkožnega maščevja pri več kot polovici otrok. To se v zgodovini Slovenije še ni zgodilo. Strokovnjaki pravijo, da če se bo to nadaljevalo bodo imeli otroci, ki so se šolali na domu velike zdravstvene težave in bodo učno manj uspešni.

Prazne telovadnice, vir: Dnevnik, avtor: Matjaž Rušt

Ustanovitelj ŠVZ-ja, Janko Strel opozarja, da lahko znižane gibalne spretnosti vplivajo na imunski sistem in na odpornost. Prav tako pa učitelji opažajo upad pozornosti učencev pri pouku.

Strokovnjaki pravijo, da bi morali imeti otroci vsaj eno uro vadbe ali gibanja na dan. Kot se učitelji pripravljajo na uro pouka na daljavo, bi se morali pripravljati tudi na pouk zunaj učilnice. Po besedah Marjete Kovač bi se morali zavzemati tudi za manjše skupine in to, da bi na sistemski ravni do petega razreda zagotovili skupno poučevanje športnega pedagoga in razrednega učitelja.

Gregorju Juraku, ki vodi raziskovano skupno SLOfit, se ob povečanju debelosti v osnovnošolski populaciji zdi nujno, da se vzpostavi sistem za obravnavo zdravstveno ogroženih, navaja dnevnik. Predlaga tudi, naj se ne zapira igrišč in telovadnic, saj s tem otrokom povzročimo veliko škodo. Namesto tega predlaga podaljšanje časa odprtja športnih površin, tako da bodo lahko na voljo za gibalno dejavnost za vse starosti.

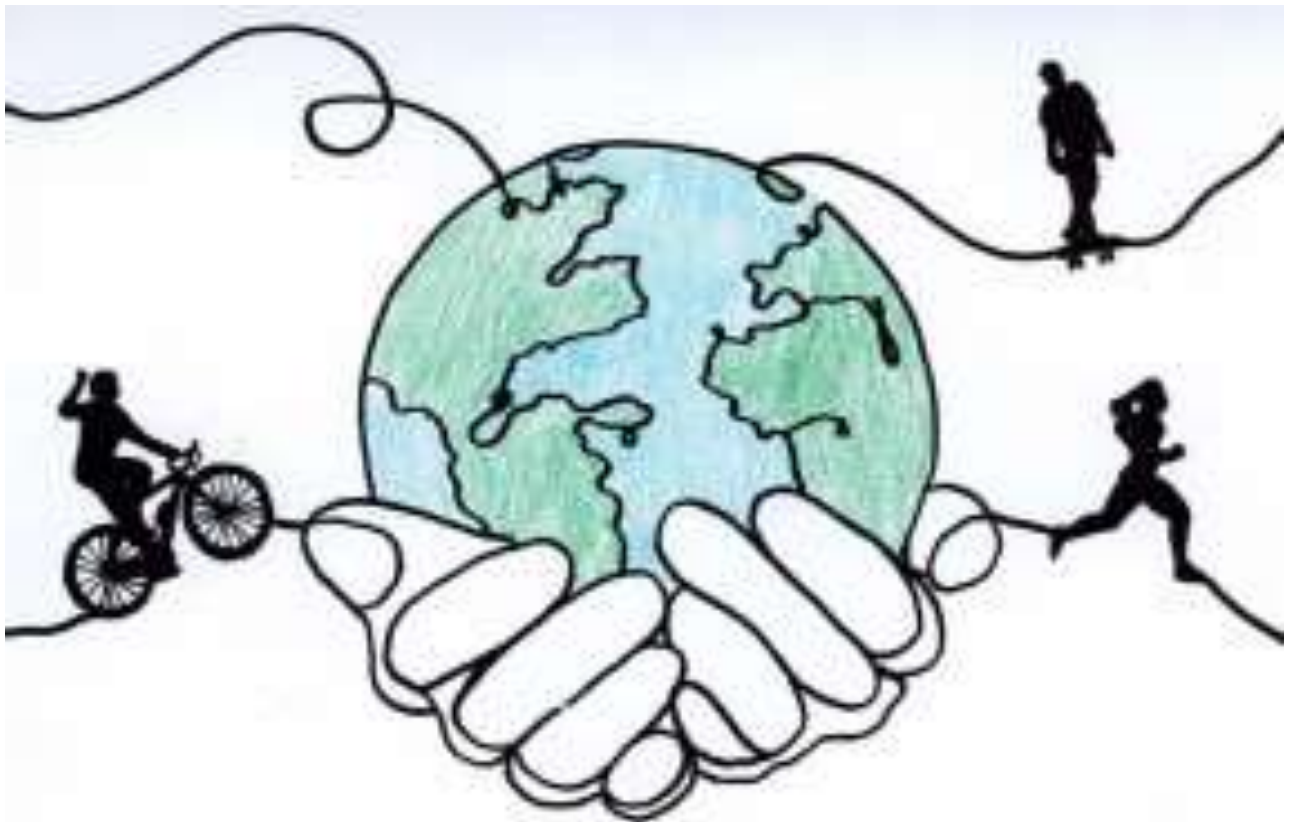
Problematike pomanjkanja gibanja smo se zavedli tudi na naši šoli in pričeli z akcijo **OBJEMIMO SVET S KORAKI**. Naš cilj je bil skupaj prehoditi obseg sveta, ki znaša 40.075 km. V aktivnost so bili vključeni vsi učenci in učitelji šole.

Projekt je požel velik uspeh, učenci in učitelji so nalogo vzeli zelo resno in cilj smo dosegli še pred predvidenim časom.

Črt Pfeifer

Slika: Žak Samsa

Slika: Nuša Vodičar

ŠPORTNIKI KRASA IN BRKINOV TUDI NA OSNOVNI ŠOLI SREČKA KOSOVELA SEŽANA

Šolsko leto 2020/21 je bilo zaradi korona krize eno izmed najtežjih let za športnike. Nekateri niso imeli omogočenih treningov oz. Razmer za treniranje, drugi pa so ne glede na to zbrali pogum in trenirali na polno. Dosegali so tudi odlične uspehe. V Sežani je tudi letos potekal izbor za športnike Krasa in Brkinov, med katerimi so bili izbrani tudi štiri učenci naše šole: Tija, Lina, Nik in Tadej. Odlične rezultate so dosegli tudi košarkaši mladinskega košarkarskega kluba Mesarija Prunk Sežana. Prejeli so priznanje za osvojeno 4. mesto v državi v Pokalu mladih in za 2. mesto v državnem pokalu ekipi U13.

O treningih, tekmovanjih, uspehih in požrtvovalnosti smo se pogovarjali z Lino, Nikom in Tadejem.

- 1. Vaši športi so v Sloveniji precej neobičajni. Ponavadi smo vajeni, da vaši vrstniki trenirajo nogomet, rokomet, košarko ... Kaj pa vas je prepričalo, da ste si izbrali ravno te športe in kam segajo vaši začetki v izbranem športu?**

Tadej: Minimoto sem začel trenirati po naključju, ker oče ni želel, da bi bil v najstniških letih brezglavi divjak na cesti. Pri šestih letih me je tako posedel na motor, vendar sem prvič stopil na čisto pravo dirkalno stezo šele pri devetih letih. Od takrat je dirkališče skoraj moj drugi dom.

Lina: Kot majhna sem si vedno želela trenirati nogomet. Starši so pred začetkom osnovne šole že našli ženski nogometni klub, kjer sem želela trenirati. Poletje pred 1. razredom pa sem med počitnicami pri očetovem bratrancu prvič splezala na vrh prave stene v Šempetru pri Gorici. Starši pravijo, da sem plezanje takoj vzljubila, a v naši okolici ni bilo nobene plezalne stene. Moja pot se je tako začela leta 2013, ko se je v Sežani odprl Plus climbing, moj prvi klub, kjer sem, kljub selitvi kluba v Koper, tudi ostala.

Nik: Ta šport sem si izbral, ker je tata vozil rally.

- 2. Življenje športnika in učenca na osnovni šoli sta med seboj zelo različni. Kako vam jih uspe povezati in kako potem poteka vaš povprečen dan, koliko ur posvetite treningom?**

Tadej: Na srečo v šoli nimam velikih težav, pri pouku si skušam čim več zapomniti, da imam popoldneve proste za treninge. Trenutno treniram pet ur na teden v dneh, ko je šola, med vikendi pa so treningi od oba dneva od 10:00 do 17:00.

Lina: Moj povprečen dan se že od samega začetka, ko sem začela plezati, ne bistveno razlikuje. Dopoldne sem v šoli in poskušam od pouka čimveč odnesti, da se mi je potrebno potem manj učiti. Po pouku grem z avtobusom v Koper, kjer imam trening. Ker so vožnje dolge, se med potjo učim ali berem. Trening traja približno tri ure. Po treningu s prijatelji ali sestro igram karte. Tako za šolo kot za treninge imam isti moto: toliko, kot bom vložila, toliko bom dobila. Če mi gre v šoli dobro, me to motivira za treninge in obratno.

Nik: Treniram med vikendom, ko ni šole.

3. Ali kdaj izgubite motivacijo za treninge in kako si jo povrnete?

Tadej: Motivacije do sedaj še nisem zgubil (in upam, da je tudi ne bom).

Lina: Vsak ima dan, ko se počuti najbolje na svetu in dan, ko se mu ne ljubi niti iz postelje vstati. Pomembno je, da se na dan, ko motivacije ni, vseeno "zbrcaš" v rit, opraviš trening in se spomniš, da ti bo žal, če bo šel trening v nič.

Nik: Motivacije nikoli ne izgubim, ker mi je ta šport zelo všeč.

4. Tudi med zaprtjem države ste nadaljevali s svojimi treningi. So vas ukrepi pri čem zavirali ali ste se počutili nako drugače?

Tadej: Med zaprtjem države je bil trening velik problem, saj so bile vse steze od sredine oktobra do začetka marca zaprte, zato sem imel le specifične treninge za vzdrževanje kondicije. Vozil sem lahko le v Italiji, s povabilom mojega italijanskega moštva.

Lina: Moram priznati, da smo med zaprtjem trenirali na črno, za zaprtimi vrati. Če temu ne bi bilo tako, sedaj ne bi bila na taki ravni, kot sem. Verjamem, da je bil marsikdo prikrajšan za treninge in napredek ter verjamem, da bodo te posledice v prihodnosti veliko bolj vidne, kot se nam zdi. Zame je bilo skrito treniranje predvsem pozitivno. Imela sem več časa s svojim trenerjem in lahko sem se posvetila šibkim točkam. Imela sem več časa zase in se popolnoma posvetila treningom, ker sem imela v teh dneh več časa kot med šolo.

Nik: Treniral sem tudi med korono. Bolezen me ni prestrašila, ker me ne ogroža.

5. Tudi psihična pripravljenost je del športa. Kaj ali kdo vam pomaga ostati zbran in kaj je po vašem mnenju ključ do uspeha?

Tadej: Za psihično pripravljenost poskrbi mama (hvala mama!). Želja po vedno boljšem uspehu pa mi pomaga, da ostajam zbran. Ključ do uspeha sta vsekakor dobra ekipa in dejstvo, da se zavedaš s čim se soočaš.

Lina: Glava in mentalna igra sta v športu zelo pomembni. Največkrat izgubiš zaradi glave, ne glede na to, kako dobro si fizično pripravljen. Meni osebno zelo pomaga trener, ki zelo poudarja

psihično pripravljenost in na tem veliko delam. Ključ je po mojem mnenju to, da veš, kaj je tvoj cilj, da veš, zakaj treniraš, se odrekaš in vztrajaš in da si mentalno močen, ne glede na to, kako močno si prizadet. Je težko, ampak se, tako kot vsako mišico, da tudi glavo natrenirati.

Nik: Pri psihični pripravljenosti mi ne pomaga nihče. Ključ do uspeha pa je trening.

6. Tekmujete tudi že veliko let. Imate pred nastopom kakšno rutino, ki vas pomiri in prinese srečo?

Tadej: Pred dirko potrebujem mir, nimam neke posebne rutine.

Lina: Kot sem že povedala, se mi zdi mentalna moč zelo pomembna. Za srečo na glavi nosim pentljico, čeprav sem si dokazala, da so predmeti za srečo le prepričanje, ker sem zmagala tudi, ko sem jo pozabila doma. Pred nastopom si vedno povem, da sem trenirala, da se pripravljena, da sem naredila vse, da sem tam kjer sem in da sem tega zmožna. Ponavadi se uspem pomiriti, zdi pa se mi, da tudi pod pritiskom plezam dobro.

7. Zaupaj nam, na kateri trenutek/zmago ste najbolj ponosni. Imate tudi kakšne posebne spomine na vaše prvo tekmovanje?

Tadej: Nekaj posebnega je vsekakor prva zmaga, saj takrat prvič zveš, kako je zmagati. Najbolj sladka pa je bila lanska zmaga v Krškem, saj je to steza, ki mi ne leži in kjer je zelo težko prehitevati, vendar sem tistega dne tu vseeno dvakrat zmagal.

Lina: Zelo rada tekmujem, a ne od vedno. Za svojo prvo tekmo sem doma jokala, da nočem iti. Mama in teta sta me komaj uspeli prepričati, da grem. Na tekmi mi ni bilo jasno niti kaj moram početi, jaz sem samo plezala in jokala, ker se mi je zdelo, da mi gre slabo. Kljub temu, da sem na tekmi zmagala, sem se za naslednje vseeno kregala. Počasi sem tekme vzljubila, in letošnje Evropsko prvenstvo je trenutno moj najljubši spomin. Prvič sem letela z letalom, prvič tekmovala na evropskem nivoju in domov prinesla kar dve medalji. Nepopisno.

8. Prejeli ste nagrado za športnika Krasa in Brkinov, odlične rezultate in uspehe pa dosegate tudi na drugih ravneh. Kakšni občutki se vam porajajo ob vseh teh uspehih in kako se z vašimi uspehi soočajo ljudje okrog vas? Je prisotne tudi kaj nevoščljivosti?

Tadej: Seveda je kar nekaj nevoščljivosti, vendar se s tem ne obremenjujem. Raje se skupaj s prijatelji veselim uspehov.

Lina: Nimam veliko izkušenj, ampak zdi se mi, da uspehe vedno bolj čustveno dojemajo gledalci, starši, trenerji kot športniki sami. Športnik trenira, odtekmuje, prejme nagrado za vztrajno in trdo delo in potem trenira dalje. Mislim, da se svojih uspehov športniki zavedajo šele pozneje, ko malo pomislijo za nazaj in ugotovijo, kaj vse so dosegli. Ljudje okoli mene se

vedno veselijo z menoj in nepopisno je, ko v njihovih očeh vidim ponos in veselje. Nevoščljivosti pa še nisem zaznala.

Nik: Starši me pri športu zelo podpirajo, nevoščljivosti pa ni nobene.

9. Po končani osnovni šoli se vam bo odprlo veliko poti v svet. Ali mislite, da boste za svojo pot izbrali šport?

Tadej: Lepo bi bilo nadaljevati kariero v motociklizmu, vendar vsi vemo, da je to zelo težko. Zato je pomembno imeti plan B. Šport pa bo vedno del mojega življenja.

Lina: Po osnovni šoli se bom vpisala na športno gimnazijo, ker se mi zdi, da je dobro in motivacijsko okolje zelo pomembno. To šolo sem izbrala, ker verjamem, da športniki lahko drug drugega odlično spodbujajo in podpirajo. Ob sebi je pomembno imeti nekoga, ki doživlja podobno kot ti. O nadaljnjem šolanju pa še ne razmišljam. Vidim se v športnih vodah, a se bom za prihodnost odločala, ko bo za to čas.

Nik: To bom še videl.

10. Za konec pa nam zaupajte še, kaj bi priporočali otrokom, ki se ukvarjajo z enakim športom.

Tadej: Otrokom priporočam, naj si zberejo tisti šport, ki jim je všeč. Če je to minimoto, naj se vpišejo v minimoto šolo, naj si najdejo vzornika in ... GAS! Če potrebujejo še kakšen nasvet več, pa lahko o tem športu preberejo na moji spletni strani: www.tadej96.eu.

Lina: Vsem, ne samo bodočim plezalcem, želim, da bi sledili svojim sanjam in ne bi obupali ob prvi oviri, na katero bodo naleteli. Pomembno je, da se trudijo in vztrajajo, ne glede na to, kako težko je. Na koncu bodo po vsem tem uspeli. Če ne bodo uspeli, pomeni, da še niso na koncu.

Nik: Sporočam jim, naj trenirajo.

Tadej Maver Guštin, osebni arhiv

Lina Funa, osebni arhiv

OTROCI SO NAJVEČJE ŽRTVE KORONAVIRUSA

Razmišljanje o naši prihodnost

Pandemija v Sloveniji traja že nekaj mesecev. Šole in vrtci pa tako ostajajo zaprti že od oktobra lani. Je bilo zaprtje šol na dolgi rok res potrebno in ali so otroci res tako velik problem pri širjenju virusa, kot bodo posledice v prihodnosti? Epidemiološka slika v Sloveniji, se bistveno ne spreminja že od začetka šolskega leta, a (bivši) glavni govorec Jelko Kacin pravi, da bi odprtje šol in vrtcev sliko še poslabšalo.

Otroci tako ostajo doma, starši postajajo učitelji, stari starši pa vzgojitelji. Otroci in mladostniki preživljajo za računalnikom povprečno 3 do 5 ur na dan v času šolanja na daljavo, kar je zelo zaskbljujoče in daleč od zdravega življenjskega sloga. Najmlajši, ki bi morali obiskovati vrtec, pa so svoje sovrstnike in prijatelje, zamenjali z babicami in dedki. Preživljanje veliko časa doma, brez prave družbe in ljudi lahko pusti na otrocih velike duševne in telesne posledice. Šolarji prve triade, zelo težko delajo sami, oziroma brez pomoči staršev niti ne znajo. Tako jih veliko dopoldne preživi ob televizorju, popoldne pa opravijo delo za šolo, ko se straši vrnejo iz službe. Taka situacija pomeni dvakrat večje posledice, zaradi daljšega časa uporabe tehnologije. Ta lahko povzroča motnje spanja, težave z vidom, slabo držo in nižjo športno aktivnosti.

Najstniki oziroma otroci, ki končujejo osnovno šolo, so v času pubertete, kar pomeni največ preživetega časa z prijatelji in vrstniki, v normalnih okoliščinah. Ali je pandemija res toliko pomembnejša od odraščanja otrok v normale, socializirane ljudi, ki bodo znali sami presojati in se odločiti, kako in kam naprej. Prvi val je pustil ogromne telesne posledice na otrocih, najstnikih in tudi na srednješolcih.

Dve tretini otrok je tako poslabšalo svoje športne aktivnosti in pri več kot polovici, so odkrili porast podkožnega maščevja. »Če ne bomo ukrepali, se čez čas ne bomo več navduševali nad Pogačarji, Dončiči, Tinami in Ilkami« pravi slikovit izr. prof. dr. Gregor Starc. Otroci se nikoli več ne bodo tako obnašali, kot so se pred krizo. Če bo šlo tako naprej, bodo namesto otrok, po svetu hodili roboti, ki jim bo vseeno ali jih zbije avto, ali se zaletijo v drevo. Pogosti bodo napadi depresije, osamljenosti in stiske, kar se ponekod že dogaja.

Odrasli si sploh ne predstavljajo, biti v vlogi otoka, cele dneve, tedne in celo mesece brez uradnega druženja in kaznovanja, ker želijo telovaditi, se družiti in imeti tako otroštvo, kot so ga imeli njihovi straši. Kljub temu, da se štEvilo okuženih v državi, glede na odprtje šol bistveno ne spreminja, te še do nadaljnjega ostajajo zaprte. Ali so torej vedno strožji ukrepi res pomembnejši od razigranega in nasmejanega odaščanja otrok?

Lina Funa